

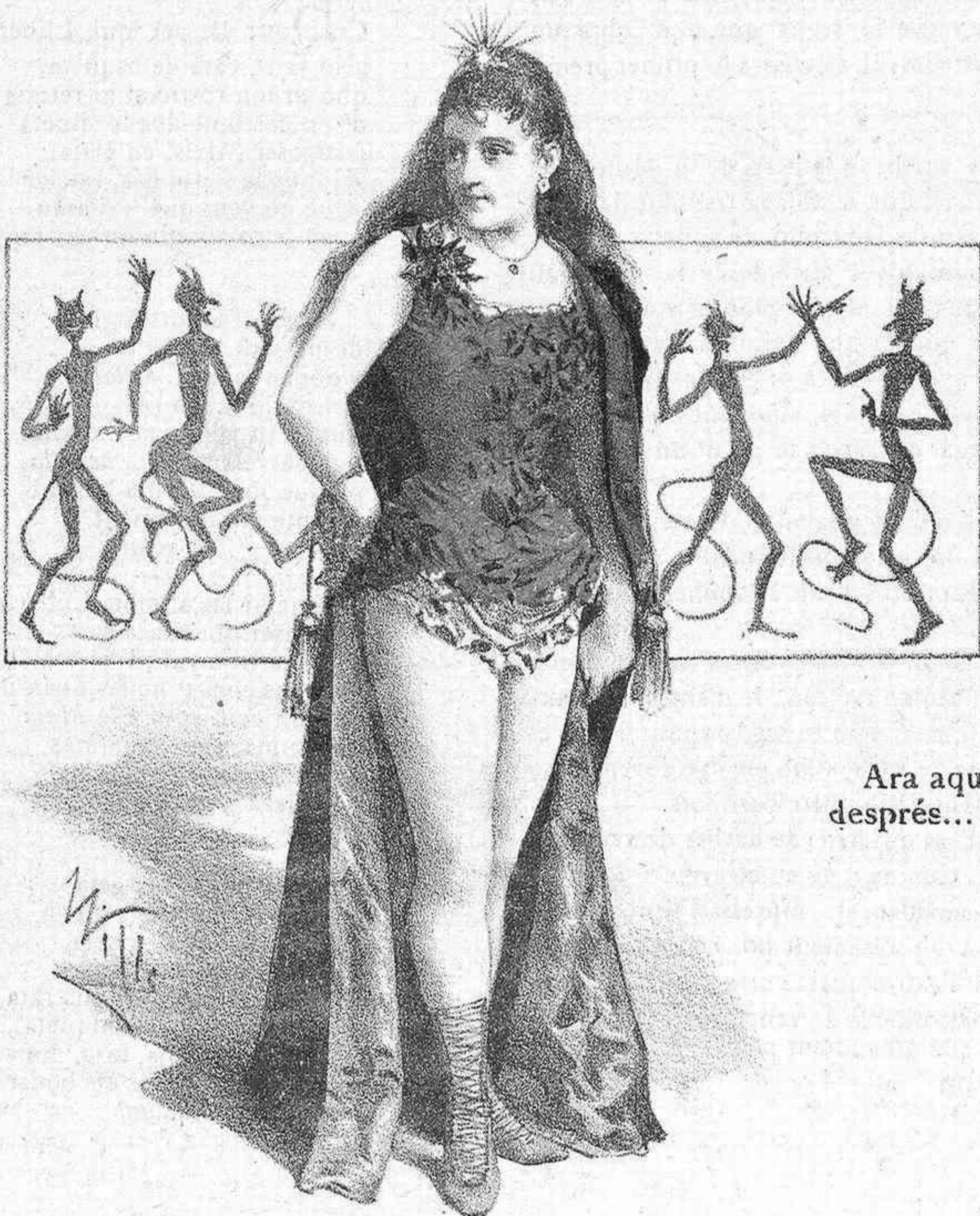
ANY VII

BARCELONA 16 FEBRER 1894

NÚM. 286

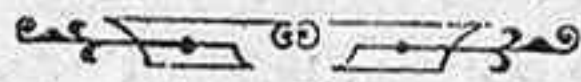

10 CENTIMS lo número

Ara aquí ab un goig etern,
després... á riure al infern.

CRÓNICA DE LA SETMANA

La Epoca.—La Embaixada.—Requisas.

JA debian llegir lo que l' ilustrat colega madrilenyo *La Época*, deya referent al nostre modo de ser actual, y vaja,.. 's veu que los redactors d' aquest diari de la cort están ben enterats fins de la forma interior dels nostres teatros.

Tant es aixís qu' afirman que la direcció del Teatro Lírich 's va veurer obligada cert dia á no despatxar entradas de quart pis, quan efectivament, en dit teatro no hi ha mes alturas que la del primer. Aixís escriu l' Historia *La Epoca*.

Además pinta ab tant negres colors la qüestió social de Barcelona que fa trencar de riurer á pesar dels tristos pensaments á que 's presta la situació social madrilenya per la que s' han de repartir no se quants mils Kilos de sopa d' all al formiguer de famelichs que *pululan* per los carrers de la pátria del os y á despit de la tristor qu' encomana lo inmens nombre de suicidis que tenen lloch á la terra de *La Epoca* desesperats tal vegada per la plétora de felicitat que 's disfruta en aquell pais de las pulmonias.

Nosaltres pensém iniciar una suscripció pera regalar un *violón* al ilustrat diari que tant enterat está dels nostres assumptos y que de segur que si s' obra un concurs d'aquest instrument, alcanzará lo primer premi.

Risum teneatis.

* * *

'N Martinet ja va arribar á la cort de 'n Muley del Nás; va llegir un escrit que semblava traduhit del *árabe*, tant hi abundavan las locucions de aquella terra y los modismes musulmans; l' altre desde dalt de cavall s' ho escoltava com qui escolta plourer y després de contestarli que si, que ja, que avisarán; va tornarsen cap á dins *del Serrallo* deixant á n' en Martinet, no ab un pam de nás, porque es xato, sino fent un paper que i s' hagués de fumá estragaría lo pit d' un mestre d' aixá.

D' aquesta comedia de la qual aixó va ser lo primer acte, ara están en lo primé intermedi y á pesar del temps que fa que dura, ni senyals se veuen de comensar lo acte segon.

Los espectadors, desde Pont Vendres á las Columnas d' Hercules, prou xiulan y pican de mans, que sembla lo galliner de Romea, pero lo según apunte, que es un moro que 's pert de vista, s' ho escolta reventantse de riurer boy menjant dátils entre bastidors.

Oh!... y lo pitjor es qu' han de acabar de veurer la funció pera darne compte y no s' atreveixen á cridar fort per por de fer enfadar al empresari que podría venjarse cruelment ab solsament no acompanyantlos hasta la sortida del Teatro, quals corredors están plens d' escolls y dificultats difícils de vencer.

Es un fandango que difícilment poden preveuessen los últims compassos.

En fi... veurém.

* * *

Lo Sr. Collaso ha emprés una campanya de moralitat administrativa que dona los seus resultats; pero no ha de desanimarse, sino seguir la tasca que s' ha fixat, porque hora es ya de que deixi de ser ofici lucrós lo que deu ser rasgo de desprendiment en favor de los bens del comú.

D' aquells mils kilos de peix passats volant sobre la caseta de consums del ferro-carril de Fransa, los talons del mercat de la Barceloneta y tants altres bunyols com s' han trovat, es precis que 'l publich sábiga que s' han posat las peras á cuarto á qui ho ha merescut, porque ja estém tips de descubrir transferencias pera després no parlarsen mes.

Aquestos anarquistas blanchs, que 'ls dihem nosaltres, son tan terribles com los altres, y just es que 's passin á tots pel mateix sedás. Qui vulga diners, que 'ls guanyi treballant, no fent lo gandul y robantlos dels barcelonins esquixats pel fanch dels cotxes que condueixen devegadas á aquests timadors invulnerables.

Si lo Sr. Collaso segueix com creyém seguirá, aquesta crusada contra la rateria, tindrà al seu costat las simpatías de la gent honrada.

ESTUDIANT.

A UNA XATA

¿HONT vás per 'quí, Lliberata?
¿No veus, cara de baqueta,
que en ton rostro s' hi retrata
d' un gos bull-dog la silueta
fastigosa? (Aixís, en plata);
¿Hont vas sense nás, rateta?
¿Que no veus que 't rifarán
quan se 'n adonin qu' ets tan
xata?

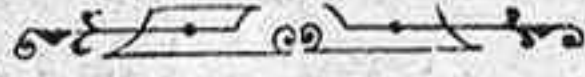
Ha sigut ta sort ingrata
desnassant la teva fila
y donant aixís... *la lata*
al liró, lired... ó lila
que 'n tu vulgui ficá... *pata*.
Sols serveixes per... *barrila*
perque ¿qué 't diría la gent
veyente tan lletjament
xata?

¿Qué hi fas al mon, Lliberata?
¡Y pensar que maca fores
ab bona trompa! ¡Aixó mata!
¿Donchs com t' ho fas quan oloras?
En tant com aquí á *la Mata*
s' ensuma, y á totas horas
Et deus asfixiá á la trassa;
vaja plega 'l ram, ets massa
xata.

A casa tinch una gata
que la van doná á la gueta,
que 't juro á fé de poeta,
ja que de nassos se trata,
que 'n té (y aixó qu' una rata
va arrancarnhi una miqueta),
mes que tu... vaja, suig, dona!
no veus que per res ets bona?
¡xata!

C. Guí.

MEDALLA MATRIMONIAL

CARA

¿M' estimes molt, vritat, hermosa Elena?

—¿Y tú Ricardo?...

—Com la flor estima la gota de rosada que á trench d' alba, demunt d' ella brillanta s' esbossina.

Que felissos viurém; aquesta casa será desde are paradís de ditxas.

Nostra lluna de mel ha d' sè eterna.

—¡Ricardo del meu cor!...

—¡Elena mía!...

CREU

—Ja no vull viure mes de eixa manera

—Jo tampoch.

—¡Quin marit!

—¡Quina senyora!

Ves perque 'm vaig casar...

—Aixís la cama

m' hagués trencat, 'l jorn que per ma pena li vareig doná 'l sí.

—Sort desgraciada!

¡Ay qué tinch! ¡Ay qué tinch!...

—Sí, sí esperat

que jo vinga á aguantarte.

— ¡Ay, ay, infamel...

aixó no es un marit, es una fera...

J. TARRÉ Y R.

PREGUNTAS

—¿Quina juguina t' agrada mes?

—Las *ninas* dels ulls.

—¿Quina fruyta es la millor per tú?

—La *nou* del coll.

—¿Quin arbre es lo teu preferit?

—La *palma* de la má.

—¿Quina herba es la que fa mes servey?

—La *planta* del peu.

—¿Que classe d' especias t' estimes mes?

—La *canyella* de la cama.

—¿Quinas fustas son las que mes aprecias?

—La *viga* de l'esquena, la *post* del pit y las *barras* de la boca.

—¿De quins lligaments te fias mes?

—Dels *nussos* dels dits.

A. PALLEJÁ.

ACUDIT

Entre dos poetas de carreró:

—Mira, noy, avuy *he fet* un vers de doble metro Ves que hi trovas.

L' altre després de llegirlo:

—Si haig de serte franch, me sembla que t' has tallat de mitj á mitj.

—¿Com s' entén!...

—Molt fácil. Tú dius qu' aquest vers te dos metros y mira pel cap que vulguis y veurás qu' encare no mideix mitj pam.

JOSEPH PUJADAS TRUCH.

—i—❁—❁—❁—**DEJUNIS**—❁—❁—i—

Jo sé una vella,
soltera encare,
qu' á mi pot serme
tretze cops mare,
y de casarse
té moltes ganas,
pró, passan horas,
días, setmanas
y la pobreta
té la desditxa
de passá 'l rato
fent sempre mitja.

Ben clá 's veu que Sant Antoni,
que es un sant molt reganyós,
fa observarli 'l rigurós
dejuni del matrimoni.

—
Conech un tipo
que 's pert de vista,
que si 'l veyessin
sembla un rentista:
Ell no té un céntim
y no travalla,
pró per xó menja,
beu, juga y balla:
tot lo que gasta
li surt barato,
perque, uns ó altres

pagan 'l pato.
Ell no deixa may la nyonya
y á un altre endosa 'ls afanys
¡aquest tipo, fá molts anys
que dejuna de vergonya!

—
Conech de fondo
una noyeta
molt capritxosa,
bastant coqueta,
que á n' el seu *novio*
va dar carbassa
perque ell no estava
sempre de guassa.
Aquesta noya
si un día 's casa
en lloch d' un home
trobará un ase.

Y no 'm negará ningú
qu' aquesta dona tan tuna
tal volta per gust, dejuna
fa temps., de sentit comú.

—
Conech un mico
quasi persona
que, sent fill únich
de casa bona
com que li sobran
diners per viure,

ni sab de comptes
ni sab d' escriure.
Abans de prendrer 's
tanta molestia,
ell mes s' estima
quedarse bestia.

—
Res: á n' aquest bon minyó
lo saber no l' impressiona
y al dejuni s' aficiona
de la civilisació.

—
Quantas personas
veig cada día
que ab lo dejuni
tenen mania
y que no tastan
may de cap cosa
per poch que 'ls sembli
empalagosa:
pró no es que ho fassin
per penitencia
;tots son dejunis
de conveniencia!

—
Visquém sense perdre l' esma.
Ja que 'l mon es un engany
y dejuném per la Quaresma..
qu' altres dejunan tot l' any.

OCLIME OILL.

LA TOMASA

A NOSTRES LECTORS

—¿Son servits?

DIAS MAGRES

Patleria

—Li porto un bacallá que sembla llús.
—Ay carat!.. Donchs miri... entornissel...
No vuy imitacións.

Personal pera lo mel.

EGLOGA

Martinet, xicot que se la pintava de molt espavilat, no havia pogut trobar una dona que li inspirés prou confiança pera casarse, á pesar de la ferma resolució que tenia de pendre estat, per quant, un oncle á qui havia d' heredar l' havia advertit que, cas de no ferho, ho faria éll, modificant lo testament per lo qual lo deixava lo seu hereder universal.

Be n' hi proposavan de noyas aixeridas que tenían fama de bonas y ben educadas; ell, cá... no hi volia saber rés.

—Vaja, no os canseu—deya sovint—la societat está desmoralizada y la xicota que no te historia es que ho he sabut dur amagat; las costums son massa relajadas... Jo vuy una dona ignocenta que no hagi tingut ocasions de pervertirse y aixó no puch trovarho mes que en las soletats del camp y si pot ser en un lloch en hont no s' hagi vist la sombra d' un home. Ja sé que aixó es dificil, casi impossible, pero, si no ho trobo, 'm decidiré á renunciar á aquesta herencia per qual preu no 'm vuy vendre la tranquilidat de la meva vida.

Hostigat un día per las exigencias del seu parent, va dirli:—Miris oncle, ja sab la meva desconfiansa respecte la dona, per lo tant, donguim uns quants diners que jo recorreré terra pera veurer si trovo lo que desitxo, y sino ho logro... miris, casis vosté y bon profit li fassa.

L' oncle va accedir al capritxo del desconfiat nebot y entregantli una modesta cantitat l' endemá 'n Martinet agafava 'l tren dirijintse á la *bona de Deu* lluny dels punts hont la colectivitat humana era mes numerosa.

Al arrivar á un punt molt llunyá va baixar del tren y va comensar á recorrer masias y mes masias pero en quan veyá un home ja trencava de camí, fins arriará á un punt hont no mes va veurehi fandillas.

Efectivament, havia arriat á una casa de pag's habitada per una viuda y una noya d' uns divuyt anys hermosa com un sol y cándida com una rosella dels camps.

Va demanar hostatje, que li fou concedit y's va instalar allí ab l' idea d' indagar l' historia d' aquellas dugas donas.

Ab dos días quedava convenut de que havia trovat lo que tant desitjava.

Las dos donas habitavan aquella apartada casa, feya molt temps, sense que planta d' home hagués trepitxat aquells terrosos desde que va neixer l' Angela, nom qu' acabava de solidar la convicció d' aquell Robinson voluntari.

L' estancia de 'n Martinet durant los tres mesos que va permaneixe en aquella mansió solitaria, va ser digna de ser descrita per la ploma de Floiran. La novela de *Nemorino* y *Estela* estava plena de materialisme al costat d' aquell idili personificat per las figuras de 'n Martinet y l' Angela.

Cada tarde anavan al riu y sentantse en sas boradas 's manifestavan lo que sentían, sense que 'l pensament menos impur ocupés lo cervell del platonich enamorat que no volia entelar ab l' hálit de l' impuresa aquell resor que tant li havia costat trovar.

Als tres mesos y sense escriurer rés al seu oncle, 'n Martinet va enviá á buscar los papers, y als quinze dias lo rectó de la feligresía próxima l' unia en matrimoni ab la cándida violeta boscana, ab la *sin par* Angeleta.

Després de passada una lluna de mel preciosa, escursada per haver ja 'n Martinet acabat los rals que li havia donat son oncle; la enamorada parella va anar á prendre passatge pera la ciutat comtal á l' estació mes próxima.

Al cap de moltes horas de tren van arrivar prop de Manresa; á 'n Martinet li comensava á *correr la rata*.

—¿Sabs, Angeleta, que tinch gana?— va exclamar passantli lo bras per la cintura.

—Això ray... Aquí á Manresa fan unas truytas molt bonas.

'N Martinet va tornarse groch.

—Cóm hó sabs?

—Ay, ay, porque molts cops n' hi he menjadas.

—¿Tú!

—¿Qué té de particular?

—Jo 'm creya que no t' havias mogut may de la masía... Que cap home l' havia may trepitjada.

—Ah! jo no n' hi havia vist may cap... Are, no móurem de la masía may t' ho he dit; al contrari, desde 'ls deu anys que n' era fora y ara 'n farà vuyt que era cambrera d' una casa de senyors, sols que fa cosa d' un any que vaig torná á casa porque... 'm tornava hidrópica.

'N Martinet va quedar mut... pero rés... ja estava fet. Va arriará l' estació de Manresa y ni va baixar del wagó.

Ab menos de cinch minuts li havia passat la gana.

Desd' allí fins á Barcelona no van creuhar cap mes paraula.

Al arrivar la parella á casa l' oncle de 'n Martinet, lo parent del nostre home estava sopant, entrant los joves al menjador mentras l' oncle bebia un trago.

Veure á la Angeleta y caurerli lo porró dels dits va ser igual.

Ell va dir qu' havia sigut de satisfacció de veurer al seu nebot.

L' Angeleta va mudá 'l color, cosa que no va notá 'n Martinet.

D' aixó fa uns tres mesos. Lo Martinet s' ha convenut de que, encara que la seva dona no era lo que ell pretenia, li ha surtit molt bona.

De lo que se 'n felicita, porque, es lo que diu: ha sigut una casualitat.

L' oncle estima mes á la nova nevoda que al nebot.

'N Martinet ho veu y se 'n alegra de que la xicota hagi sigut del gust del oncle.

Y que siga felís ab ells, cosa qu' abans no ho era.

Y es que l' oncle havia tingut un deslís ab una xicota pobre que va aná á *vuidá 'l bagul* á fora, y 'n tenia remordiment.

Per xo que 'n Martinet ho sabia, era 'l porque tenia tanta desconfiansa ab las noyas de ciutat.

Es cert que la seva li ha surtit bona.

Pero es porque va estar de sort.

Deu no li tinga en retret.

SERRALLONGA.

TEMPERATURA

QUAN 'm miras, nena hermosa,
Sento inflamarse mon cor
Ab un foch dols y agradable,
Lo foch d' amor.

Quan ton bes sella mos llábis,
Y 'm regala 'l néctar dols,
Que tú 'm guardas, un volcán,
Sento aquí 'l cor.

Mes ¡ay! quan vens ab romansos
Y 'm demanas llassos, flors,
Diners y buscas pescarme,
Quedo fret... ¡mort!

J. ESCACHS Y VIVED

DEL MEU CALAIX

UNA forta cadena
Son los teus brassos dona, ahont hi jau
'L que per donarte un bes has fet esclau;
Més, lo dirtho casi be me causa pena,
Y es qu' un altre petó es la nostra clau
Que lliures 'ns fá ser de tota mena.

A las donas guapas, jo
Las comparo ab las poncellas,
Que n' hi ha que son molt bellas
Y solen fer mala oló.

Y á las lletjas defensant,
(Pues me 'n agrada una á mí),
Aquesta frase solch di:
Entre 'l carbó está 'l brillant.

AMADEO PUNSODA.

—¿PER QUÉ ploras, Marieta?
¿per qué tens tal desconsol?
pot sé es que s' ha mort ta mare
ó has renyit ab lo xicot?
Explicat, digasmho prompte;
tú ja sabs que sempre jo
he procurat consolarte
sense mes contemplacions.

—No s' ha mort la meva mare,
ni al meu xicot he perdut;
ploro perque, descuydada,
m' hi ficat un dit al ull!

J. RAMILLES.

Lo que mes m' agrada

SONET

MOLT m'agrada embrutar forsas quarti-
pro mes y mes m' agradan las feme-
aquets astres radiants, eixas estre-
que de nostra mare Eva ne son fi-

Ignocentas m' agradan, si son pi-
me plauhen, igualment que si son be-
mes, en vritat, si acás resultan ve-
las trech del meu devant com las buri-

Quan sol per carrer vaig y miro co-
de donas juganeras com cana-
me dich, per mí mateix:—Hermosas po-

Si duenyo vostre fos... ¡quantas bara-
Ja cal que preparaessin ab grans hu-
los *pares de familia* forsas fu-

SALVADOR BONAVÍA.

Epigramatich

—¿LADRES, vils, estafalaris,
aixó no 's pot aguantar,
fins la camisa que porto
algún cop me robarán.
—¿Qué tens espós meu? qué 't passa?
explicat, parla aviat.
—¿Recordas d' aquella manxa
que fa poch varem comprar
al carrer de Sant Antoni
que 'ns costava dotze rals?
Pues bueno: fará mitj' hora
que l' he penjada al costat
del aparador; m' aparto
sels un moment; y al tornar,
ab sorpresa me n' adono,
¡pobrel qu' havia volát.
—Potser l' aprenent...

—Sí, cridal.

—Escolta Pep.

—Dígui.

—¿Sabs
qui 'ns ha prés aquella manxa?
—Ja m' ho penso qui haurá estát.
—Veyam, digas.

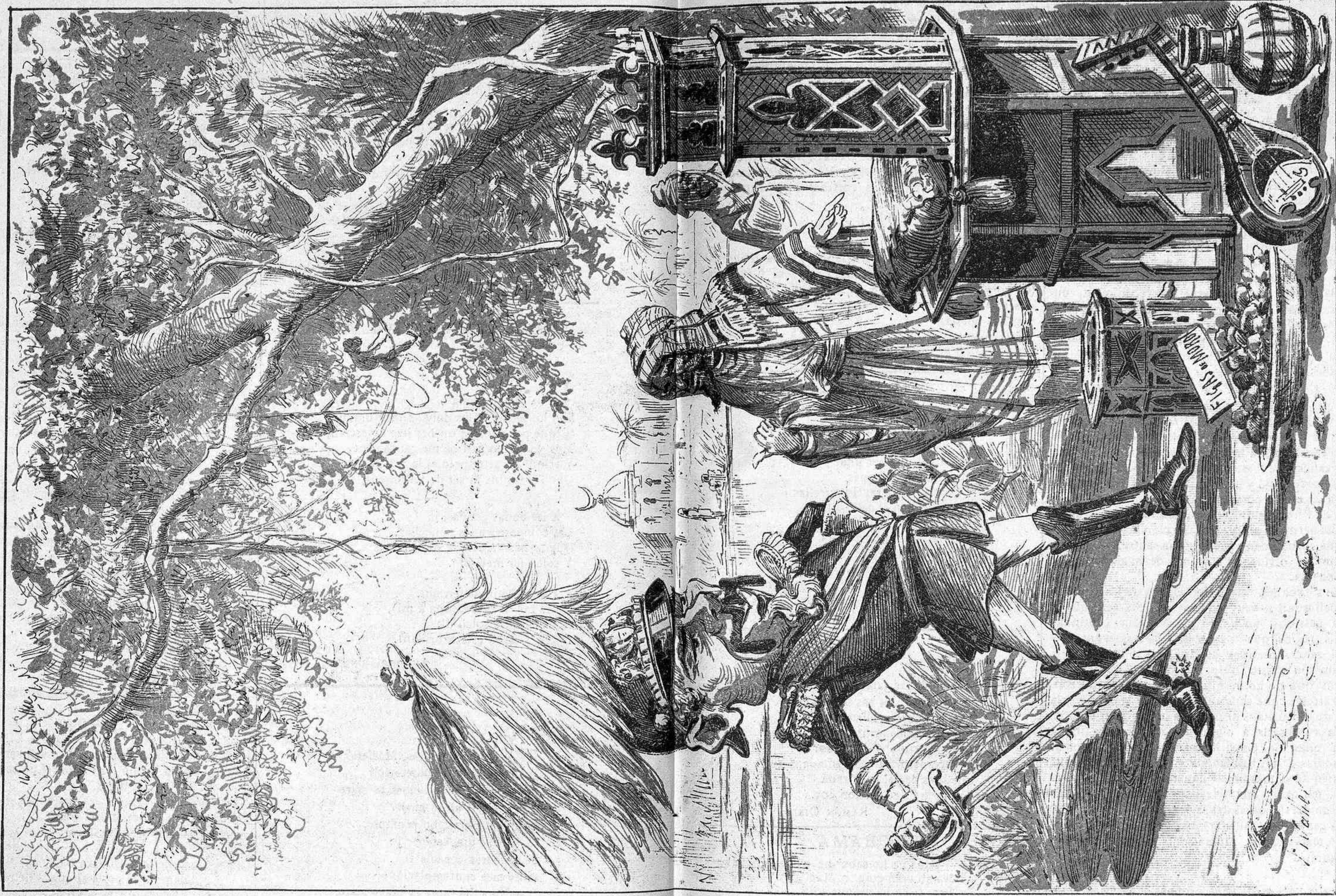
—La botiga
que tením aquí 'l costat.
—¿Per qué ho dius?

—Dona, llegeixi
lo lletrero qu' han posat
damunt la porta ab grans lletas,
y veurá que es la vritat.
Ho diu ben clá: «Quita manchas»
Donchs senyal qu' ells han estát.

QUIMÉT BORRELL.

llas

—Bé... y quan vindrá aquesta indemnisiació?
—Miri... puij aquí dalt y esperis assentat... l' amo ja li ha fet fer la cadira ben reforsada.

BIBLIOTECA MICROSCÓPICA (1)

(HISTORIETAS EXEMPLARS)

5.^a

— Las beyatas farineras —

QUI no la coneix á Donya Claretta de Lull, viuda d'aquell *afamat* banquer que 's va penjar, y á sa filla Purita, la primera polla del passeig de Gracia de 11 á 1 dels dematins dels diumenges? Perteneixent á n'aquella classe indefinida de la Societat que 'n diuen *acomodada*, la brillan de debó; lo que se 'n diu, fan rotllo en tots 'ls salons de la *clase media*, qu' es una clasificació també molt acomodaticia.

Val á dirho; allá ahont se deixan veure mes, no obstant, es en las solemnes funcions religiosas de las principals parroquias; mostrant un reculliment, un fervor tant gran que se las cita com modelos de personas devotas, No fan may falta á las 40 horas, ni al novenari, ni deixan perdre cap sermó del *padre Almonacid* qu' es son idol. á confessar y á combregar hi van cada 15 días.

* *

Pero, qui las vejés al dematí á la Mercé ó á Sant Jaume, y á la nit á qualsevol *reunió familiar*, se 'n faría creus: ni la Donya Claretta sembla la mateixa, ni á la Purita la reconoixería ningú. Aquella serietat de l' una y aquell candor de l' altra desapareixen pera fer lloch á una despreocupació y una vanitat may vistas. La modestia, la senzillés obran pas á una vanitat sens mida; y l' olor de l' incens que respiran en los temples antes de mitjdia permuta ab la furtó del *pichuli* y demés potingas que embauman aquells cossos entregats als plahers del mon, olvidantse l' ánima de la gloria del cel fins l' endemá.

Si aquí s' acabés, ray... La senyora de Lull que no cap en pell quan se veu rodejada de vells verts que la matan á pessichs, no fa mes que fer l' ullet continuament als *pollos* que 's passejan sent brassat amunt y avall del saló, atisantlos de dret á sa filla perque la distreguin y la fassin riure improvisant epigramas y equivochs que no ho resultan de tan bruts que son. 'Ls mes atrevits que coneixen la *flaca* de la *mamay* y la *facilitat* de la Purita 's disputan la honra (!) de complimentarla cuydantla á ofegar de tant qu' s' hi tiran á sobre. Y quan lo piano *de cola* deixa sentir las notas anunciadoras d' un ball lánguit en forma d' americana no s' entén de compromisos aquella senyoreta per' ballar d' aquell modo tant deixat anar y perque li agrada lluhirse no per las voras del saló, sino pe 'l mitj entre la massa general de balladors, barrejant camas y trepitjantse y matxucantse mútuament, estrets y arrapats com l' eura.

* *

La Purita, ab massa consentiment de sa *mamay*, tenia relacions molt fortas ab lo fill de un coronel retirat

1 Ab la historieta d' avuy acaba la 1.ª série. Queda aplasada la publicació de la 2.ª série fins á haver reunit 'ls dats que necessito.

N. del A.

que la tenia embabiecada. 'S váren coneixe á Betlém, y era un escandol las posturas que 's feyan en públich. ¡Figúrintse lo que 's farían quan ningú 'ls veyal

L' última nit de Carnaval, en un *asalto* donat en los salons de la senyora Bas de Tort, la senyora Coloma anava disfressada de dama del sigle XV. y la Purita estava moníssima d' odalisca lluhint un vaporós vestit d' una entre-claror engrésadora. Á mitj ball vá haverhi *lunch*; y de *pastelillo* en *pastelillo*, de copeta en copeta, y de ball en ball vá ferse de día, sense que ningú se 'n adonés, despedintse la concurrencia del Deu Momo ab un galop tant infernal, que alló va ser un verdader assalt y una confusió de sexes y edats, fins al extrém de perdre 's mares y fillas, Claras y Puras, pels recones d' aquella casa y per detrás dels cortinatjes, malmesas y reventadas...

¡Quina manera de fé 'l boij!

* *

L' endemá, com á bonas cristianas, y ab la religiositat de costúm, Donya Claretta de Lull y sa filla Pura (de nom) prenían cendra en la Catedral, disposadas á observar 'ls preceptes quaresmals ab tot lo rigor que mana la Iglesia.

¡Oh temporal...

J BARBANY.

Yes contant

CONTA m' aymada las horas que 'l rellotje sens parar va donant una per una ab monótono compás.

Conta, hermosa, las estrellas que 's veuhen al cel brillar, conta las gotas qu' enclouhen totas las ayguas dels mars.

Conta los batechs que dona lo meu cor enamorat, ves contant.. que'l qu' es de *quartos* ben poquets n' has de contar.

P. COLOMER.

INTIMA

Lo día que vaig trovarte devant meu, res vas sentirte, que ni vares enrojirte ni solsament inmutarte? ¡Sols vas riure! y tal fredor va recordarm', nena aymada, que si es de gel ta mirada de marbre deu ser ton cor.

RAMÓN OJEDA.

EPÍGRAMA

—¿Que no ho sabs? he tret la grossal Deya ab gran goig 'n Magí.

—Pro, si no ha vingut aquí...

Si va caure á Saragossa.

—Que 't figuras que ab dinés

Es com la rifa se logra?

—Donchs, noy, tú dirás ab qué...

—Ab qué?... morintse la sogra.

E. MAGLIORI.

PRINCIPAL

Ha comensat á actuar en lo degá de nostres teatros la companyia de l' eminent Novelli, pero aquesta vegada casi is los aplausos que diariament se li prodigan, se 'ls emporta tots éll, á excepció d' uns quants que son pera la senyora Giannini; puig en la companyia s'hi observa la falta de les célebres Leigheb, resultant la mateixa sumament deficient y bastant impropia de la que porta la bandera de l' ópera italiana.

NOVETATS

Se treballa activament en tallers de pintura, sastreria, costat, aitrés, etc., etc., baix la intel·ligent direcció del senyor Soler y Rovirosa, á fi de poguer presentar ab pasmosa brillantés en lo próxim dissapte l' obra sacra *Jesús de Nazareth* pera la qual ha compost la música lo mestre senyor Morera que de son aparato se fan tants grans elogis que ab fonament s' espera un verdader éxit teatral.

ROMEA

Segueixen sent los ¡Tenorios! lo primer plat del menú que serveix en aquest colíssi.

Lo benefici del Sr. Soler va proporcionarli regular entrada.

Pera dilluns s' anuncia lo de la Sra. Clemente (P.) ab *La vida y Los Hugonotes*.

Segueixen los ensajos de *Jesús*, de don Frederich Soler (Pitarra), que s' estrenará en breu; sent degudas las decoracions als reputats escenógrafos senyors Soler y Rovirosa, Argellés, Moragas, Chía, Carreras y altres. També s' ha posat en estudi *Un concert de bofetadas* del nostre Director.

TIVOLI

Las novetats de la companyia d' ópera no donaren comensament ahir que devía posarse en escena la preciosa ópera del mortal Gluck *Orfeo*, en la que havia de debutar la conat senyora Verghes.

Pera la setmana entrant se prepara la tan notable ópera del mestre Weber *Der Freischutz*, la que servirà pera debutar lo reputat baix senyor Visconti, que com ja es sabut, per haverla cantada en nostre gran teatro del Liceo, es una de las óperas favoritas.

CATALUNYA

La triple senyoreta Mesejo ha sigut de nou festejada en popular *Monaguillo*. 'N Cerbón be, com sempre; ara 'ls més artistes que 'm dispensin, pero estavan á l' altura un teatro de sala y arcoba.

El duo de la Africana ab lo cambi d' artistes de la nova companyia, ha sufert un perjudici notable, puig los rôles fiats als nous artistes valdria mes que sufrissin una utilació.

Com á estrenos, s'ha efectuat *El guirigay*, revista política que agrada bastant per lo acertat qu' estigué l' autor de la

lletra á satirisar la *comedia* de Melilla, acompanyada dels personatjes mes importants que en ella hi han pres joch.

Los *xascarrillos* que en la mateixa hi han, creyém son suficientes pera fer enrogir al home del *tupé* y als que gastan espasa, encara que sigui la de Sagunto.

En la música no hi ha res de particular.

En la execució s' hi distingiren los Srs. Cerbón, García Valero y Fernández. Los demás ni *fú* ni *fé*.

Pera 'l dissapte s' prepara la *comedia* de Gaspar, titulada: *La casa de baños*, obra que actualment á Madrid ha obtingut extraordinari éxit.

UN CÓMICH RETIRAT.

CRIATURADAS

I

UNA mare de familia,
no fa molts días llogava
una noya joveneta,
per aguantar la canalla.
Mes al veure la senyora
á la tal noya, molt baixa
d' estatura, va sentir
per llogarla repugnancia.
Y comprenent la tal noya
que 'l ser petit, no es cap tara,
aixecantse de puntetas
exclamá mitj sofocada:
—No li fassi pó que sigui
aixís de mena tan nana,
puig es molt mes ventatjós
per vosté si be ho repara...
Aixís si cau la canalla,
no cau may de gran alsada.

II

—Las mares dels burros, burras
ha dit que son la mamá;
la mamá diu que soch burro...
y donchs ella ¿qué será?

III

Pura li diuhen la gent
á la noya de 'n Badó;
mes ella diu:—No soch pura...
que soch Purificació.

IV

L' altre día la Prudencia,
á son nebot Bartomeu
li digué:—Si fas bondat,
quan mori, tinch destinat,
que tot lo meu sigui teu.
Y per 'xó ple d' alegría
en Bartomeu, cada día
no deixa de preguntá
á sa tia:—«Cóm está?
¿Se troba malament tia?»

V

—¡Pillet; jo t' ensenyaré
á malgastar lo diné!
—deya 'l pare de 'n Pascual
á son fill: Y aquest formal
va contestarli:

—No cal
que me 'n ensenyi... ja 'n sé.

LLUIS SALVADOR.

QUARESMA

—Que tal com passa la quaresma?
—No gayre he. Vaig menjá sardina y 'm va fer mal

—Ja dejuna.
—Ay Pare Juan! y tant com dejuno ..

—Pero.
—No... no 'm vinga ab bacallá! M' he enterat y los apostols no n' haviar menjat may.

Feb 9 1894

—Menú de Quaresma.

LA TOMASA

ROMANTICA

Teatro casulá

ARA 'ls vaig aquí á probá,
y si no ho faig díguinme ase,
que en aquest món, cada casa
es un teatro casulá.

Casa ahont hi vá 'l promès,
y pera millor pescarlo
figuran tots desdenyarlo
dientli si es ò si no es.
Mentras fan que *ella* l' enredia.
Ja 's pot dir: *s' hi fa comedia*.

Casa ahont passa, com jo sé,
que 'l marit á la senyora
per un quidam qu' ella adora
la vol trèurer al carrè,
mentres parla d' honra y fama,
Ja 's pot dir: *Hi fan lo drama*.

Casa ahont lo marit juga
despreciant tots los perills,
mentres tenen fam los fills,
sens que sa mareta pugua

trobar socós d' aquest mon.
Ja 's pot dir: *Hi fan dramon*.

Casa ahont hi ha una tal Helena
que, perque ha mort son amant,
ha pres misto ò sal fumant
matant sos pares de pena,
si algú 'l trastorn no remedia.
Ja 's pot dir: *s' hi fa tragedia*.

Casa ahont tothom va curro,
y s' hi gasta un disbarat,
y volen fé un advocat
d' un xicot qu' es sols un burro,
com s' ha vist móltas vegadas,
Ja 's pot dir: *s' hi fan gatadas*.

Casa ahont tot es de Fransa
y tothom parla 'l francés,
sens sabé espanyol lo que 's,
mentres per seguir la usansa
á París s' envia 'l fill,
Ja 's pot dir: *fan vaudevill*.

Casa ahont, com he vist jo.

sols entre crits se disfruta,
y, per qualsevol disputa,
si 'l marit alsa 'l bastó
la dona 's treu la xinela.
Ja 's pot dir: *hi fan sarsuela*.

Casa ahont, segons se diu,
fan lo malaltís y 'l mort
per fé als inglesos lo sort
mentres que en hivern y estiu
tot son teatros y sorbets
Ja 's pot dir: *s' hi fan sainetes*.

Y casa ahont tot va ab cordura
tenint fills ben educats
y gastos equilibrats,
mentres que tothom procura
fer las cosas ab acert.
Ja 's pot dir: *dónan concert*.

Ab aixó donchs vull prová,
y si no ho faig, díguinme ase,
que en aquest món, cada casa
es un teatro casulá.

FREDERICH SOLER (PITARRA).

AVIS

Está ja en premsa y probablement sortirà
la setmana entrant, la comedia en 3 actes que
tan ruidós com expontani éxit obté en totas
sas representacions en lo teatro Romea, ti-
tulada: ¡TENORIOS! original de nostre apreciat
director don Anton Ferrer y Codina, y qual
preu será 'l de 2 pessetas.

Los senyors Corresponsals poden comen-
sar á fer la demanadissa dels exemplars que
desitjin.

BIBLIOGRAFIA

La empresa de nostre apreciat colega *Lo Teatro Re-
gional* ha tingut la amabilitat de remetrens un exem-
plar de la aplaudida comedia, arreglada del francés, per
D. Joseph M. Pous, titulada: *Los aucellets*, que ab éxit
extraordinari se estrená en lo teatro Romea la nit del
17 Octubre 1893.

Hem rebut també un exemplar de *Lo camí del supli-
ci*, drama en 1 acte y en vers original de Joseph Mira-
lles y Salvá estrenat ab bon éxit en 27 Octubre passat
en lo teatro Badalonés en Badalona.

Aixís mateix hem sigut favorecuts ab *La colometa*,
pesa en un acte y en vers, original de Joan Ribas Puig-
vert y estrenada el 11 Novembre 1893 en lo Ateneo Pro-
vensalense, logrant un gran éxit.

També nos ha remés lo reputat literat D. Joaquim
Riera y Bertrán sa última obra *La hostalera de la vall*,
que tan brillantíssim éxit lográ en lo teatro Novedats
la nit del 19 Decembre, habent sigut l' éxit mes notable
de la temporada.

A tots los agrahim l' envio,

EPIGRAMA

Vaig portar l' álbun corrents
á na 'l poeta Novell
perque hi estampés en ell
tres ó quatre pensaments.
Va enviarm' l' álbun ahí
y seguit lo vaig mirar.
Los pensaments vaig trobar
pero eran de jardí.

DOLORS MONT.

Segons 'ns diu nostre estimat
company y amich D. Joseph Bar-
bany (Pepet del Carril), lo sonet
que ab lo titol: *A un barret...* de
senyora, varem publicar en nostre
darrer número, es original d' ell y
no de qui 'l firmava.

Dit sonet fou publicat per son verdader autor lo senyor
Barbany, en altre setmanari d' aquesta ciutat, fa molt
temps.

Per consegüent, lo fulano A. Congost y Sanz, en premi
la seva barra, queda inscrit en la llista de ratas literarias y
ja 'l tindrem present.

Diuen que 'n Maimon Mojatar ha sigut perdonat per lo sultán.

Ha tingut mes sort qu' aquell que va tallar los *pàmpols* al moro de marras.

Nosaltres som mes civilisats.

Sembla que 'l sultán rebaixa á quatre millons de pessetas l' impost de l' indemnisió.

Encara ho voldria veurer...

Ja veureu com al últim no 'ns darà ni lo que costa la passejada de 'n Martí.

Y 'ns haurém de contentá ab lo caball y l' espingarda.

Y... gracias.

Nostre amich senyor Laguía está ja fora de perill de la gravíssima malaltia qu' ha sufert combatuda victoriosament per lo doctor en medecina senyor Sánchez Comendador.

Nos congratulém del resultat.

En lo cassino de la Plassa Real hi ha mes marejada que en lo golf de Lió quan bufa 'l llevant.

Per qüestió de qui remenarà las cireras hi ha cada cabildeo que s' hi poden llogar cadiras.

Lo *rossinyol* que semblava que havia de cantar tan bé, de prompte s' ha empiocat y s' ha estenuhat en un recó de la gábia.

Quina *fusió!*... Que li cambihin lo nom y estarán mes en caràcter.

Que 's diga: *Confusió*.

Dias passats lo general Macias va obsequiá ab un banquet al quartel general.

No se sab que entre los comensals hi hagués cap bajá del camp.

Ni de la vinya.

Los possibilistas deuen tenir un magatsém de banderas; ara 'ns fan á saber que lo Sr. Carvajal ha resolt recullirne un' altra.

Ja ho veig. abans d' entrá en foch ja n' haurán gastat moltes en paradas.

De la de 'n Castelar ni se 'n parlará.

O la tindrán dins d' un quadro, de vella, com la de Santa Eularia.

Ha passat á millor vida lo notable escriptor Sr. A. Rossell que ab tan aplauso venia feya temps colaborant en las columnas del nostre setmanari.

Acompanyem en lo sentiment á la atribulada familia del nostre amich y company.

D. E. P.

A la Cámara de diputats de Paris s' ha establert una industria molt aprofitosa per aquella classe de llochs.

Aixó es una fàbrica de camisas pera que los diputats que vulgan pugan cambiar la que portan sempre que 'ls sembli be.

Veji, Sr. Castelar, si s' hagués establert abans á Madrid aixó mateix, vosté si que s' en hauria estalbiat de feyna.

L' ópera *Falstaff* del Mtre. Verdi que tanta importancia hi va volguer donar son autor al estrenarse en Milán, ha sigut poch menos que rebutjada per lo públich del teatro Real de Madrid, en sa primera representació.

Una rara coincidencia.

Se estrená en Milán en 10 Febrer 1893 y en Madrid en 10 Febrer 1894; molt serà no vaji á la fossa *per in eternam* en 10 Febrer 1895.

ACUDITS

Examen d' Historia:

—¿Quantas guerras va sostenir Espanya al sigle XV?

—Sis.

—Numérilas.

—Una, dos, tres, quatre, cinch y sis.

—(Bárbaro!)

Un geperut s' alabava de quan era estudiant y deya:

—Als dotse anys ya estudiava *dret*.

—Aveyam quan ne será del tot—li va respondre un altre.

Telegramas

«Del nostre cable particular»

Marruecos, 13.—8 matí.—Per are fem molta xerino-la... are, quartos, crech que n' hi deixarem mes que no 'ns ne emportarem.

Si no 'n treyem rés mes, haurém vist mon, que sempre instrueix.

MARTÍ.

Id, 13.—10 id.—En aquesta terra no saben menjá mes qu' ous... á mí ja 'm surten pel ventre... de las camas.

També 'ns donan una cosa que 'n diuen *alcuzcuz* que es com sémola.

CAMPS.

Id, 13.—11 id.—Veyám fins quin día 'ns haurém d' está aquí... Reparo que los moros 'ns miran y riuen... No sé per qué.

MARTÍ.

Id, 13.—12 id.—Ja 'm comenso á escamar... Aquets moros, ó son tontos ó le 'n fan... gastan molta calma! Ara n' he atrapat un que m' anava á amagá un ou sota 'l coll de la levita.

CAMPS.

Id, 13.—2 tarde.—Ahir vaig aná á trovar al *dellonsas* pera veurer qué es lo que hem de fer, y 'm van contestar que las cosas del Marroch, van á poch á poch.

Crech qu' al últim se 'm rifarán... Ja no volia venir,

MARTÍ.

Id, 13.—4 id.—Ara si que no m' agrada... No fa molt que passant pel carrer de Math-Ha-Las-Dú un moret m' ha posat la llufa.

No ho fassin correr.

CAMPS.

LA TOMASA

PERIÓDICH FESTIU, IL-LUSTRAT Y LITERARI

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya y Portugal, trimestre.	1'50 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, id.	2 »
Extranger, id.	2'50 »
Número corrent.	0'10 »

NOTA.—Tota reclamació podrá dirigirse á l' Administració y Redacció del periódich, carrer de Sant Ramón, número 5.

LITOGRAFIA BARCELONESA DE RAMÓN ESTANY

—Qu' es pensa que l' estimo poch...
—Si no m' ho diu devant del capellá, no 'l crech.

SECCIÓ DE TRENCA-CLOSCAS

MUDANSA

Igual que *quarta* es *primera*,
d' igual gènere *segona*,
nota musical *tercera*
y 'l *Total* un nom de dona.

PEPITO 'L RAYO.

ANÀGRAMA

Passejantme l' altre dia
pel jardí de don *Total*,
vaig mirarli a la *Maria*
una *tot* qu' aprop corria,
que costava un dineral.

JUNCA.

SINONIMIA

Tot m' enomenan
los del meu poble,
tinch anys quaranta
y un cor molt noble.
Casat no soch
pro ho seré prompte
ab una nena
de Val-de robres.
M' en *tot* del mon
y de los pobres,
y *tot* seré
quan tindrè sogres.

RAMIRO BALCELLS.

LOGOGRIFO NUMÈRIC

1 2 3 4 5 6 — Un actor eminent.
3 3 5 5 6 — Animal.
3 6 3 2 — Nom de dona.
5 2 3 — Moneda.
6 5 — Mineral.
5 — Consonant.

ANTÓN PRATS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN LO NÚMERO 285

Xarada. — *Rel gla.*
Mudansa. — *Rita — Cita.*
Intrínquilis. — *Cantars, Cantar, Canta,*
Cant, Can, Ca, C.
Geroglífich. — *Com mes companys més*
perills.
Logogrifo. — *Navarles*

LITOGRAFIA BARCELONESA
DE

RAMÓN ESTANY
—5, SANT RAMÓN, 5.—Barcelona—

En dit establiment se fan, á preus reduhidíssims y ab la major promptitut, tota classe de impresos com son tarjetas, facturas, memorandum, sobres, membrets etc., etc.

També se trovará un assortit inmens de cromos, propis pera anuncis industrials, menús, programás, etc., etc.

Gran especialitat en carnets pera reunions y societats.